

mortul

Batranutragator

chirurgul are bisturiile, portarul are cheile, muzicianul notele și portativele
țăranul - pământul, vitele și cerul suficient de aproape să dea cu mâna prin el
ca prin izvorul tămăduirii să-și spele obrajii și fruntea, groparul are hîrlețul
tîrnăcopăul și lopata și mai are pământul cu viața de sub pământ și moartea
care lovește la fix, mai precis decît orice campion la tir, mai puternic decît
orice armă, orice război sau molimă, fără greș, mai exact decît gravitația și mai
pătrunzător decît lumina soarelui prin ferestrele proaspăt spălate, doar eu,
eu nu am nimic, nimic în afară de încălțările care alunecă mai rău decît patinele
noi și echilibrul ăsta precar și mortul lîngă care mă trezesc în fiecare dimineață
și trebuie să-l car cu mine toată ziua, mortul ăsta desfigurat, mă tot întreb cine e
și de ce poartă la rîndu-i patine, la fel ca ale mele, de ce trebuie să pășesc și să
alunec dezechilibrat la fiecare pas și mortul se lasă tot mai greu, mai apăsător
mai desfigurat, încît prin ochii lui privesc întocmai ca prin ochelarii de eclipsă
o flacără timidă de lumînare, de ce eu nu am pensule ca pictorul, de ce nu am
o menghină în care să-mi zdrobesc oasele mîinii, de ce nu am un pian pe care
să-mi întind falangele ca un colier de perle rupt și deșirat, de ce nu am voce să
strig foc atunci cînd prin ochelarii de eclipsă văd crematoriul stins al nopții, de ce
chirurgul se poate opera singur de apendicită și eu nu-mi pot smulge limba rece
uscată, mută, de ce nu-mi pot amputa degetele unul cîte unul de parcă aş vorbi
despre mîngîiere, de ce eu nu am decît un mort desfigurat pe care-l duc în spate,
el îmi arată drumul, el îmi știe cuvintele, doar el vorbește în voie despre mine.